

РЕШЕНИЕ

№ 2321

гр. София, 08.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 01.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **441** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.27, ал.1 от Закона за общинската собственост /ЗОС/.

Образувано е по жалба на М. И. М. и А. Ц. М. срещу Заповед № СОА20-РД-40-108/04.12.2020г. на кмета на Столична община /СО/, с която на основание чл.25, ал.2 във връзка с чл.21, ал.1 и чл.25, ал.1 ЗОС е отчужден поземлен имот /ПИ/ с идентификатор 68134.2818.1005 /незастроен/ с площ от 319 кв.м, съгласно скица по кадастралната карта и кадастралния регистър, одобрени със Заповед № РД-18-39/20.07.2011г. на изпълнителния директор на АГКК, във връзка с реализацията на обект: „Детска градина в УПИ I-за ОДЗ, кв.38а, м.“ж.к.“О. 1“, Район „В.“, съгласно действащ ПУП, одобрен с Решение № 492 по Протокол № 25/27.09.2012г. на СОС, предвиждащ изграждане на обект публична общинска собственост.

Заповедта се обжалва в частта на определеното парично обезщетение в размер на 7978,19 лева като се счита, че е силно занижен неговият размер и се иска увеличаването му до пазарната стойност на имота. В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане се поддържат чрез адв.Г.. Претендира се присъждането на направените по производството разноски.

Ответникът по оспорването, в писмен отговор по жалбата, инкорпориран в придружителното писмо, с което тя е администрирана до съда, изразява становище за нейната неоснователност по съображения, че предвидената в закона процедура по издаване на заповед за отчуждаване е изпълнена. По отношение възражението за неправилно определяне размера на дължимото парично обезщетение мотивира, че

съгласно разпоредбата на чл.22, ал.5 ЗОС размерът на обезщетението се определя съобразно конкретното предназначение на имотите, което те са имали преди влизането в сила, респ. преди одобряването на подробния устройствен план и въз основа на пазарните цени на имоти със сходни характеристики, намиращи се в близост до отчуждавания имот. В съдебно заседание изложеното в отговора на жалбата се поддържа чрез юрк.Л., която моли да не бъде кредитирано заключението на вещото лице по допуснатата съдебно-оценителна експертиза в частта, в която е използван договор за определяне на обезщетението, тъй като части от имотите попадат в зона ПС, която е с допустимо застрояване 55%, докато в настоящия случай се търсят сделки с имоти без параметри на застрояване. Също така намира, че посочената сделка не може да бъде използвана като аналог, тъй като има за предмет имоти, които се намират в Район „Надежда“, а отчуждаваният имот се намира в Район „В.“. На трето място сочи, че жалбоподателите са собственици на имота от 2005г., а той е урегулиран за детска градина през 1996г, т.е. те са били наясно с отреждането му към момента на покупката му. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Възражава срещу прекомерността на заплатеното от оспорващите адвокатско възнаграждение.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законсъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

С Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 15, том IX, рег.№ 10632, дело № 1281/07.11.2005г. жалбоподателите се легитимират като собственици на недвижим имот – дворно място, находящо се в [населено място], Район „В.“,[жк]цялото с площ по скица 319 кв.м, а по нотариален акт с площ от 300 кв.м, съставляващо поземлен имот пл.№ 1005 от кв.38а по плана на [населено място], който имот е придобит по време на брака, видно от Удостоверение за граждански брак № 109704/01.11.1981г. и представлява съпружеска имуществена общност, съгласно Удостоверение изх.№ 20210111092134/11.01.2021г. на Агенцията по вписванията.

Съгласно скица на поземлен имот № 15-17685/11.01.2021г., издадена от Службата по геодезия, картография и кадастър – С., имотът на жалбоподателите е нанесен в одобрената със Заповед № РД-18-39/20.07.2011г. на изпълнителния директор на АГКК кадастрална карта с идентификатор 68134.2818.1005, с площ от 319 кв.м, трайно предназначение на територията – урбанизирана, начин на трайно ползване – ниско застрояване /до 10м/.

Съгласно комбинирана скица за пълна или частична идентичност имотът на жалбоподателите попада изцяло в УПИ I-за ОДЗ, кв.38а, м.“ж.к.“О. 1“, Район „В.“, съгласно действащ ПУП, одобрен с Решение № 492 по Протокол № 25/27.09.2012г. на СОС.

Посоченото решение е прието като доказателство по делото /л.70 и сл./, като с него се одобрява план за регулация и режими на застрояване за реструктуриране на жилищен комплекс[жк]като видно от графичната част на плана /л.78/ в кв.38а се обособява УПИ I с отреждане за ОДЗ като урегулираният имот засяга имоти пл.№№2254, 1986, 1005 /процесния/, 2326, 4519 и 871.

Съгласно Удостоверение изх.№ 07-00-337/16.03.2020г. на ГИС С. процесният имот е

идентичен с поземлен имот с пл.№ 1005 по архивен кадастрален план на С., к.л. № 153; попада в част от ПИ без планоснимачен номер по стар кадастрален план на С. – емисия преди 1953г.; попада в част от УПИ I-за ОДЗ, кв.38а по действащия регулационен план на м.“ж.к.“О. 1““, одобрен с Решение № 492 по Протокол № 25/27.09.2012г. на СОС; попада в част от УПИ I-за ОДЗ, кв.38а по стар регулационен план на м.“ж.к.“О. 1“, одобрен със Заповед № РД-50-09-300/19.05.1986г. на главния архитект на С., ЧИЗРП, одобрено със Заповед № РД-09-50-300/10.07.1996г. на главния архитект на С. и ИПЗР, одобрено със Заповед № РД-09-50-65/17.01.2005г. на главния архитект на С.; попада в част от УПИ II-за ОДЗ за 230 деца от кв.40 по стар регулационен план на м.“кв.“О.““, одобрен със Заповед № 389/20.09.1982г. на главния архитект на С..

С писмо изх.№ СОА20-ТД26-7271/30.07.2020г. на кмета на СО на [фирма], във връзка с провеждането на отчуждително производство по реда и условията на Глава трета ЗОС на поземлени имоти – частна собственост, попадащи в обхвата на обект: „Детска градина в УПИ I-за ОДЗ, кв.38а, м.“ж.к.“О. 1“, Район „В.“ – публична общинска собственост, съгласно влязъл в сила ПУП, на основание чл.22, ал.3 ЗОС е възложено определяне на равностойно парично обезщетение по реда и при условията на чл.22, ал.5 и сл. ЗОС във вр. с § 1 ДР ЗОС.

Видно от изготвената експертна оценка /л.43 и сл. по делото/, за процесния имот е предложено обезщетение в размер на 7978,19 лева – 25,01 лева за кв.м, определено на основание чл.22, ал.12 ЗОС поради липса на вписани сделки за района. Съгласно служебно изготвената данъчна оценка, представена на л.65-66 по делото, данъчната оценка на имота на жалбоподателите с площ от 319 кв.м е 7977,90 лева.

На основание чл.25, ал.1 ЗОС, от ответника е изготвено обявление рег.№ СОА20-ВК08-13558/20.10.2020г. до собствениците на недвижими имоти, засегнати от предстоящата процедура по отчуждаване, което е публикувано на интернет страницата на СО на 26.10.2020г.; поставено е на таблото за съобщения на районната администрация /протокол на л.34 по делото/; публикувано е във в.“Днес“ в броя от 28.10.2020г., в.“24 часа“, също в броя от 28.10.2020г. и във в.“Софийски вестник“ – броя от 29.10.2020г.-04.11.2020г.

Видно от съдържанието на обявлението в него е включена информацията, изискваща се съгласно чл.25, ал.1 ЗОС - предназначение на имотите съобразно влезлия в сила, съответно одобрен, подробен устройствен план по чл.21, ал.1; основание за отчуждаването; вид, местонахождение, размер и собственици на всеки от имотите, които следва да бъдат отчуждени; размерът на дължимото обезщетение.

Въз основа на изготвената експертна оценка от ответника е издадена оспорената в настоящото производство заповед, връчена съгласно известие за доставяне на л.24, на жалбоподателя М. И. М. на 04.01.2021г.

За изясняване на спора от фактическа страна, по делото е прието без оспорване от страните, заключение на съдебно-оценителна експертиза, изготвено от вещото лице А. А., което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено. От заключението на вещото лице и обясненията, дадени от него в съдебно заседание, се установява следното:

Съгласно действащия ОУП на С., приет с Решение на МС № 960/16.12.2009г. процесният поземлен имот попада в устройствена зона „Жк“ – жилищна зона с преобладаващо комплексно застрояване, която по ОУП е с максимални показатели на застрояване – плътност 40%, К. – 3,0, озеленяване – минимум 40% с висока дървесна

растителност. Съгласно действащия ПУП имотът, както се посочи по-горе, попада в УПИ I-за ОДЗ. Такова е отреждането на имота и по предходните подробни устройствени планове – този, одобрен със Заповед № РД-50-09-300/19.05.1986г. и този, одобрен със Заповед № 382/20.09.1982г. на главния архитект на С..

При определяне размера на паричното обезщетение вещото лице е използвало методологията, посочена в чл.22, ал.5 – 14 ЗОС, както и е съобразило нормата на § 1ДР ЗОС. За определяне на справедливото пазарно обезщетение е изследвано предназначението на имота по всички предходни ПУП, както и всички налични по делото сделки, вкл. представените от Агенцията по вписванията 7-8000 въз основа на издаденото от съда съдебно удостоверение. Стойността на земята е определена по сравнителния метод като е съобразено, че имотът попада в пета ценова зона, съгласно зонирването, одобрено с Решение № 2 по Протокол № 44/98г. на СОС по ЗМДТ, в урбанизирана територия.

От представените от Службата по вписванията с писмо изх.№ 4307/08.09.2020г. 40 сделки вещото лице не установява сред тях да се съдържат актове, които могат да бъдат ползвани като аналози за определяне на пазарната цена на процесния имот.

От допълнително направената проверка от вещото лице е установена една сделка, която отговаря на изискванията на ЗОС, а именно договор за покупко-продажба № СОА19-ДГ69-27/19.09.2019г. за имоти с идентификатори 68134.1368.2225, 68134.1369.2229 и 68134.1368.2228, вписан в Службата по вписванията в том СЛ, акт № 93, рег.№ 61287 от 19.09.2019г. Сделката е сключена между юридическо лице – продавач и Столична община – като купувач. Имотите, предмет на сделката попадат изцяло в отреждане за улична регулация по действащ регулационен план и в пета ценова зона, съгласно зонирването по ЗМДТ и са в близост /4,5 км по права линия/. Средната пазарна цена за квадратен метър по този аналог, включващ три имота, е 76,68 лева или при прилагането на посочената цена обезщетението за имота на жалбоподателите е в размер на 24 460,92 лева /319 кв.м, умножено по 76,68 лева – получената от посочения аналог цена за 1 кв.м/.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт, подадена е от лица, които са негов адресат, в преклузивния 14-дневен срок, с оглед представените по преписката данни за съобщаване на акта и датата на подаване на жалбата.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващия и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – кмета на Столична община, чиито правомощия произтичат от разпоредбата на чл.25, ал.2 ЗОС, съгласно която кметът на общината издава заповед за отчуждаване, в която се посочват основанията за отчуждаване, предназначението, видът, местонахождението, размерът и собственикът на имота, размерът на обезщетението, а при имотно обезщетение - вида, местонахождението, размера, начина на трайно ползване и стойността на имота, предоставян в обезщетение, както и размерът на паричното обезщетение за доплащане при разлика в стойностите на имотите, търговската банка,

в която ще бъде внесено обезщетението по сметка на правоимащите лица и за началната дата, от която ще започне изплащането му. В настоящия случай правомощието по чл.25, ал.2 ЗОС е упражнено от А. А. – заместник-кмет на СО, въз основа на Заповед за заместване № СОА20-РД15-14459/03.12.2020г. на кмета на СО.

В контекста на горното, доколкото посочените реквизити в ал.2 на чл.25 ЗОС присъстват в оспорената заповед съдът приема, че същата отговаря на изискването за форма на административния акт, регламентирано в чл.59 АПК, както и на специалните изисквания, посочени в цитираната по-горе разпоредба на ЗОС. За мотиви на акта следва да се възприемат и доказателствата за всички извършени в хода на административното производство процесуални действия, представляващи част от административната преписка – в случая наличието на ПУП, предвиждащ отчуждаване на реална част от имота на жалбоподателите за изграждане на обект – публична общинска собственост, както и изготвената оценка за размера на обезщетението за отчуждаваната част от имота и подлежащите на отчуждаване сгради.

Имоти - собственост на физически или на юридически лица, могат да бъдат отчуждавани принудително за задоволяване на общински нужди, които не могат да бъдат задоволени по друг начин, въз основа на влязъл в сила подробен устройствен план, предвиждащ изграждането на обекти - публична общинска собственост, или на одобрен подробен устройствен план, предвиждащ изграждане на обекти от първостепенно значение - публична общинска собственост, за който има влязло в сила разпореждане за допускане на предварителното му изпълнение, както и в други случаи, определени със закон, след предварително и равностойно парично или имотно обезщетение. За изграждането и експлоатацията на тези обекти могат да се отчуждават имоти или части от тях, които се засягат непосредствено от предвиденото строителство или които стават негодни за застрояване или ползване съобразно устройствените, санитарно-хигиенните и противопожарните правила и нормативи и изискванията за сигурност и безопасност - чл.21, ал.1 и ал.2 ЗОС. Т.е. отчуждаването е последица от предвижданията на плана и оспореният акт е издаден единствено в изпълнение на влезлия в сила ПУП като е спазена процедурата, предвидена в Глава трета ЗОС.

Съгласно чл.25, ал.1 ЗОС кметът на общината публикува обявление в два централни и един местен ежедневник, с което уведомява собствениците на имотите за предстоящото отчуждаване и изпраща копие от него до кметовете на райони или кметства или до кметските наместници, на чиято територия се намират имотите или части от имотите - частна собственост, предмет на отчуждаване. Кметовете или кметските наместници поставят обявлението на определените места в сградата на общината, на района, на кметството или в населеното място, на чиято територия се намират имотите, предмет на отчуждаването. Обявлението се публикува и на интернет страницата на общината. В разпоредбата е разписано и задължителното съдържание на обявлението.

В конкретния случай изготвеното от ответника обявление рег.№ СОА20-ВК08-13558/20.10.2020г. съдържа изискуемата от закона информация, същото е публикувано във в.„24 часа“, в.„Софийски вестник“ и в.„Днес“. Обявлението също така е публикувано и на официалната интернет страница на Столична община. Обявлението е поставено и на информационното табло на СО-Район „В.“, за което е съставен протокол, приложен по делото.

Преди да издаде оспорения акт ответникът е възложил изготвянето на оценка на

лицензиран оценител по Закона за независимите оценители, с което е спазено изискването по чл.22, ал.3 ЗОС.

В контекста на изложеното съдът приема, че не са налице допуснати нарушения на процесуалните правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната на акта само на това основание. Неправилно обаче е приложен материалният закон, което е довело до издаване на заповедта в несъответствие с неговата цел.

Целта на закона при принудително отчуждаване на недвижими имоти за задоволяване на общински нужди, е собствениците да бъдат компенсирани с равностойно парично обезщетение. В тази връзка ЗОС установява начина на определяне на равностойното парично обезщетение - съгласно изричната разпоредба на чл.22, ал.5 - 14 ЗОС във връзка с § 1 ДР ЗОС оценките се извършват по пазарни цени. Изключение се допуска само, когато пазарната оценка на имота е по-ниска от данъчната и когато не могат да се определят пазарните цени на имоти със сходни характеристики, поради липса на извършени сделки, вписани в съответната Служба по вписвания /ал.11 и ал.12/. Равностойното парично обезщетение се определя в съответствие с предназначението на имотите, което са имали преди влизането в сила на ПУП във връзка, с който се прави отчуждаването и въз основа на пазарните цени на имоти със сходни характеристики, намиращи се в близост до отчуждавания имот.

В § 1, т.1 и т.2 ДР ЗОС е дадена дефиниция кога обезщетението е равностойно, както и дефиниция какво се разбира под пазарни цени на имоти със сходни характеристики - за такива се приемат осреднените цени от всички сделки с имоти, намиращи се в близост до отчуждавания имот, които имат еднакво конкретно или преобладаващо предназначение, притежават еднакъв характер на застрояване със същите или близки показатели на устройство и застрояване и/или установен начин на трайно ползване с отчуждавания имот, за: покупко-продажба, замяна, учредяване на вещни права или прехвърляне на собственост срещу задължение за строителство, ипотека, продажбите чрез търг от държавни и частни съдебни изпълнители, държавните институции и общините, както и други възмездни сделки между физически и/или юридически лица, по които поне една от страните е търговец, сключени в рамките на 12 месеца преди датата на възлагане на оценката и вписани в службата по вписванията по местонахождението на имота. Ако в рамките на 12 месеца преди датата на възлагане на оценката в Службата по вписванията по местонахождението на имота са вписани повече от двадесет сделки, при определяне на пазарната цена се вземат предвид последните вписани двадесет сделки. За имоти, намиращи се в близост до отчуждавания имот съгласно т.3, б."а" от § 1 ДР на ЗОС се приемат имоти, които се намират в една и съща ценова зона с отчуждавания имот - в урбанизираните територии.

Предвид цитираните по-горе дефиниции, следва да се приеме, че за определяне на равностойно парично обезщетение по реда на чл.22, ал.5 ЗОС и § 1, т.1 и т.2 от ДР на ЗОС чрез пазарни аналози като такива могат да служат само сделки, отговарящи на следните характеристики: възмездни сделки, които се отнасят за имоти в близост до отчуждавания, да са сключени между физически или юридически лица по които една от страните да е търговец, да са извършени в определен период в рамките на дванадесет месеца преди датата на възлагане на оценката, да са вписани в Службата по

вписвания по местонахождение на имота, имотът предмет на сделката да е с предназначение или статут, който съответства на този на отчуждения имот, но преди влизането в сила на ПУП във връзка, с който се извършва отчуждаването. За да е законосъобразна оценката по предвидения в закона метод всички сделки, послужили за пазарни аналози следва да отговарят на посочените по-горе условия. Ако не се установят такива сделки изчисляването на равностойното парично обезщетение следва да се извърши по реда на чл.22, ал.12 ЗОС – като с оглед обстоятелството, че процесният имот попада в урбанизирана територия приложима е хипотезата по т.1 – по данъчната оценка на имота.

В конкретния случай ответникът е възприел изготвената от оценителя, комуто това е изрично възложено, оценка на отчуждавания имот като е приел, че предвид липсата на вписани относими сделки, които могат да бъдат използвани като пазарни аналози, обезщетението следва да се определи по чл.22, ал.12, т.1 ЗОС, а именно в размера на определената данъчна оценка.

От приетото по делото заключение на съдебно-оценителна експертиза се установи, че е налице една сделка, която съобразно посочените по-горе законови изисквания може да бъде използвана като пазарен аналог.

Неоснователно намира съдът възражението на ответника, че тази сделка следва да бъде изключена, тъй като имотите, които има за предмет попадат частично в зона Пс – смесена производствена зона по ОУП с максимална плътност на застрояване 55%, докато в настоящия случай се търсят сделки с имоти без параметри на застрояване.

Разпоредбата на чл.22, ал.5 ЗОС предвижда, че размерът на равностойното парично обезщетение за имотите, предвидени за отчуждаване, се определя съобразно конкретното им предназначение, което са имали преди влизането в сила, съответно преди одобряването на подробния устройствен план по чл.21, ал.1 и въз основа на пазарните цени на имоти със сходни характеристики, намиращи се в близост до отчуждавания имот. Т.е. меродавно при преценката за относимост на сделката е отреждането на имота по ПУП, а не това в коя устройствена зона попада според ОУП. Този извод следва, както от посочената разпоредба, така и от чл.104 ЗУТ – съгласно ал.1 от него Общите устройствени планове са основа за цялостното устройство на териториите на общините, на части от тях или на отделни населени места с техните землища като предвижданията им, с които се определят общата структура и преобладаващото предназначение на териториите, видът и предназначението на техническата инфраструктура и опазването на околната среда и обектите на културно-историческото наследство, са задължителни при изготвянето на подробните устройствени планове. Но според ал.3 на с.р. Общият устройствен план няма пряко приложение за разрешаване на строителство.

Както се установи от доказателствата по делото, вкл. от приетото експертно заключение, процесният имот, преди одобряване на плана от 2012г., във връзка с чиито предвиждания се извършва отчуждаването, отново е бил предвиден за включване в регулацията на УПИ I-за ОДЗ, т.е. не се касае за имот без параметри на застрояване. Освен това имотите, предмет на сделката, използвана от вещото лице като пазарен аналог, съгласно ПУП попадат изцяло в улична регулация.

Неоснователно намира съдът и другото възражение на ответника досежно посочената сделка, а именно, че тя касае имоти, които се намират в Район „Надежда“, а процесният имот се намира в Район „В.“.

Законът, в ал.5 на чл.22 визира за сравнение имоти, намиращи се в близост до отчуждавания имот. Такива, според § 1, т.3, б.“а“ ДР ЗОС, са имотите, които се намират в една и съща ценова зона с отчуждавания имот - в урбанизираните територии. Не е спорно по делото, че процесният имот се намира в урбанизирана територия, както и че попада в пета ценова зона – същата, в която се намира и имотите, предмет на сделката, използвана от вещото лице като пазарен аналог. Нещо повече – сравняваните имоти отстоят на разстояние 4,5 км по права линия.

Предвид това, съдът намира, че посочената от вещото лице сделка отговаря на изискванията на чл.22 и § 1 ДР ЗОС и може да бъде използвана като пазарен аналог за определяне на размера на равностойното парично обезщетение за отчуждавания от жалбоподателите имот. Наличието ѝ изключва определяне на размера на дължимото обезщетение по реда на чл.22, ал.12, т.1 ЗОС, тъй като последната разпоредба намира приложение само в случаите, в които не са налице условията на ал.5 или на ал.8 на чл.22 от същия закон.

Предвид това предложението от оценителя [фирма] вариант за определяне на равностойното парично обезщетение с експертната оценка, а именно по данъчната оценка на имота, е неприложим, съответно получените от вещото лице резултат сочи на извод за материална незаконосъобразност на оспорената заповед в частта на размера на определеното за имота обезщетение.

Така установеното несъответствие между оценката за имота на жалбоподателите, подлежащ на отчуждаване, определена в административното производство и неговата пазарна цена, установена приетото експертно заключение, обуславя извод за незаконосъобразност на оспорената заповед по чл.146, т.4 АПК – неправилно приложение на материалния закон. Процесният акт е несъответен и на целта на закона - на лицата, от които се отчуждават имоти да бъде определено равностойно парично обезщетение за тях.

С оглед това и правомощията на съда по чл.172, ал.2, предл.4-то АПК, следва оспорената заповед да бъде изменена в частта ѝ относно размера на определеното парично обезщетение, за да се постигне нейното съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК, искането за присъждане на разноски, направено от жалбоподателите, следва да бъде уважено. Такива са доказани в общ размер на 2290 лева, от които 20 лева за внесена държавна такса по оспорването, 1500 лева за заплатено адвокатско възнаграждение по договори за правна защита и съдействие на л.13 и л.118 по делото и 770 лева за внесен депозит за възнаграждение на вещото лице. Следва да се посочи, че жалбоподателите са внесли държавна такса в размер на 50 лева като дължимата е в размер на 20 лева – по 10 лева за всеки от тях с оглед самостоятелно упражненото право на оспорване. Разликата до 50 лева в размер на 30 лева се явява недължимо внесена, но редът за

възстановяване на тази сума е по друг ред, а не чрез присъждане на разноски. Основателно намира съдът възражението на ответната страна за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение. Делото не е такова с определяем материален интерес, тъй като съдът не присъжда конкретна сума, както е напр. в производствата по обезщетения по ЗОДОВ, а единствено проверява законосъобразността на оспорения пред него административен акт. Поради тази причина минималният размер на адвокатското възнаграждение следва да бъде определен по чл.8, ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения или в размер на 500 лева, като следва да се отчете, че право на разноски за адвокатско възнаграждение има всеки от жалбоподателите. Делото не се отличава с висока степен на фактическа и правна сложност, поради което заплатеното от жалбоподателите адвокатско възнаграждение над 1000 лева се явява прекомерно и следва да бъде редуцирано до минимума, предвиден в наредбата. Предвид това разноските следва да бъдат присъдени в общ размер на 1790 лева.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

Р Е Ш И:

ИЗМЕНЯ по жалбата на М. И. М. и А. Ц. М. Заповед № СОА20-РД-40-108/04.12.2020г. на кмета на Столична община в частта на определеното обезщетение за отчуждавания имот с идентификатор 68134.2818.1005 /незастроен/ като го увеличава от 7978,19 лева на 24 460,92 лева /двадесет и четири хиляди четиристотин и шестдесет лева и деветдесет и две стотинки/.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на М. И. М. и А. Ц. М. сумата в размер на 1790 /хиляда седемстотин и деветдесет/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: